

JEDNA

Londýn, 2017

Jsem děvče, které vám připadá povědomé, ale zaboha si nemůžete vzpomenout, odkud ho znáte.

Živím se lhaním. To mi jde nejlíp: proměnit se v někoho jiného. Dívám se do zrcadla a poznávám ve své tváři jediné oči, hledí zpod nalíčené masky vymyšlené osoby. Další postava, další příběh, další lež. Chci tu postavu pro dnešek odložit, odvrátím oči, přitom zavádím pohledem o nápis na dveřích šatny.

AIMEE SINCLAIROVÁ

Moje jméno, ne jeho. Nepřijala jsem manželovo příjmení.

Možná jsem někde hluboko v sobě odjakživa věděla, že náš svazek vydrží jen tak dlouho, dokud nás život nerozdělí. Připomínám si, že jméno mě může ovlivnit jediné tehdy, když mu to dovolím. Je to jen shluk písmen, uspořádaných v jistém pořadí, pouhé přání rodičů, štítek, lež. Někdy mám sto chutí ta písmena zpřeházet a udělat z nich něco jiného. *Někoho* jiného. Nové jméno pro nové já. Pro své já, kterým jsem se stala, když se nikdo nedíval.

Znát něčí jméno neznamena znát člověka.

Myslím, že jsme se včera večer rozešli.

Občas nám nejhůř ubližují lidé, kteří nás nejvíc milují, prostě proto, že mohou.

Ublížil mi.

Udělal jsem si ze vzájemného ubližování zlovyk. Život se musí nejprve pokazit, aby se mohl spravit.

Oplatila jsem mu to.

Podívám se, jestli jsem si nezapomněla dát do tašky knížku, stejně jako jiní lidé kontrolují peněženku nebo klíče. Čas je vzácný, nikdy ho není dost, a já ten svůj o přestávkách mezi natáčením vyplňuju čtením. Od malička ráda prožívám fiktivní životy jiných, schovávám se v příbězích, které mají šťastnější konec než ten můj. Jsme to, co čteme. Jakmile se přesvědčím, že jsem nic nezapomněla, odcházím, vracím se k tomu, kdo jsem, co jsem a odkud pocházím.

Včera večer se stala hrozně špatná věc.

Usilovně jsem se snažila předstírat, že ne, zkoušela jsem předělat vzpomínky, ale v duchu dál slyším jeho zlostná slova, cítím na krku jeho ruce, vidím výraz, jaký jsem u něj ještě neviděla.

Pořád to ještě můžu spravit. Můžu nás spravit oba.

Nejnebezpečnější lži jsou vždycky ty, které si namlouváme sami.

Prostě jsme se pohádali, to je všechno. Každý, kdo miloval, to zná.

Kráčím po známých chodbách filmového studia Pinewood, opustila jsem svou šatnu, ale myšlenky a strachy jsem si vzala s sebou. Nohy míjejí jedna druhou pomalu a nejistě, jako by příchod domů schválně odkládaly, bály se, co tam na mě čeká.

Vážně jsem ho milovala, pořád ho miluju.

Na to je myslím třeba pamatovat. Nebyli jsme vždycky to, čím jsme se stali. Život modeluje vztahy, stejně jako moře modeluje písek. Nahlodává duny lásky, vrší náspy nenávisti. Včera večer jsem mu řekla, že je po všem. Řekla jsem mu, že chci rozvod a že to tentokrát myslím vážně.

Nebyla to pravda. Nemyslela jsem to vážně.

Nastoupím do svého range roveru a jedu k ikonickým branám studia, směřuju k nevyhnutelnému. Maličko se poskládám